

I Norge er under 26 juni d. å. bleven udfærdiget:

Lov om forandring i bestemmelserne
om fuldbyrdelse af strafarbejde:

§ 1. »Mandlige forbrydere skulle, så længe de ere under 21 år gamle, udstå idømt strafarbejde i Bodsfængslet. De undergives der en efter deres alder og udvikling afpasset behandling efter nærmere regler, som gives af kongen, og hvorefter der kan gøres sådanne ændringer i de gældende forskrifter om fangebehandlingen, som findes påkrævede. Om natten skal som regel fuldstændig afsondring fra medfanger finde sted, kongen giver de fornødne bestemmelser om, i hvilke tilfælde mandlige forbrydere, hvem strafarbejde påhviler efter deres fyldte 21 år, skal udstå straffen i Bodsfængslet.

§ 2. Uden eget samtykke kan ingen i Bodsfængslet holdes i enrum udover 3 år af den idømte straffetid.

For strafarbejdsfangers vedkommende, som før eller efter sit 21 år har hensiddet 3 år af straffetiden i enrum i Bodsfængslet, kan kongen for den genstående straffetid gøre sådan ændring i de gældende regler om fangebehandlingen, at arbejdet og i tilfælde undervisningen foregår i fællesskab.

Lignende ændring kan også ske for personers vedkom-

mende, som findes ikke at egne sig for den fuldstændige afsondring.

§ 3. Når strafarbejde i Bodsfængslet udstås i eurum, udholdes de 6 første måneder uden afkortning; i de næste 18 måneder afkortes der en trediedel og i resten det halve. Ved afkortningen regnes en måned lige med 30 dage.

§ 4. Forsåvidt dertil er anledning, skal kvindelige strafarbejdsfanger under 21 år i vedkommende strafanstalt undergives en behandling efter tilsvarende regler som for mandlige af samme alder bestemt.

Kongen kan foreskrive, at kvinder, hvem strafarbejde påhviler efter deres fyldte 21 år, skal udstå straffen i eurum, i hvilket fald § 2, første led, og § 3 kommer til anvendelse. De nærmere regler om fangernes behandling i sådanne tilfælde gives ligeledes af kongen.

§ 5. Nærværende lov træder i kraft fra den tid, kongen bestemmer.

Fra samme tid ophæves lov om Bodsfængslet m. v. af 6 juni 1884, jfr. lov af 12 juli 1848 § 1.

I Norge, hvor i reglen alle varetægtsfanger og uden undtagelse alle, som er idømt fængselsstraf, holdes i ene-celle i de over det hele land spredte distriktsfængsler, er der af de fængsler, i hvilke strafarbejde udsones, kun et, der er indrettet som cellefængsel, nemlig det i Kristiania liggende såkaldte Bodsfængsel, opført i årene 1844—51. De øvrige fængsler for udholdelse af strafarbejde er gamle fællesanstalter, der skrive sig fra forrige århundrede eller fra endnu længere tilbage i tiden.

De gældende regler for udholdelse af strafarbejde i bodsfængslet indeholdes i en lov af 6 juni 1884 og i en kongelig resolution af 1 juli samme år. I følge disse skal mandlige forbrydere, der tilkendes strafarbejde på 6 måneder eller derover indtil 3 år, og som, når straffen kommer til fuldbyrdelse, er i alderen fra det fyldte 18 til det fyldte 50 år, udstå straffen i bodsfængslet, for så vidt dertil

er anledning. Herfra undtages dog forbrydere, der tidligere har udstået strafarbejde i cellefængsel, og som, når den senest tilfundne straf skal fuldbyrdes, har fyldt det 25 år. Til strafarbejde dømte mandlige forbrydere over 18 år, der ikke efter disse bestemmelser skal indsættes i bodsfængslet, kan, når de deri samtykke, hensættes der til udståelse af straffen, dog ikke for en længere tid end 4 år.

Medens det skulde anses rimeligt, at cellefængslet (bods-fængslet) først og fremmest skulde benyttes af de præsumtivt mindst fordærvede forbrydere, det vil sige af dem, der er idømt de korteste straffetider, specielt første gang dømte, og af ganske unge forbrydere, har forholdet i denne henseende hidtil tildels været et ganske andet. Når således en person, der er bleven dømt til 6 måneders strafarbejde — der, når undtages efterskudsstraf, er korteste tid for strafarbejde — af dommeren har fået sin straffetid noget afkortet på grund af udholdt varetægtsarrest, hvortil loven af 21 juni 1886 giver adgang, så har han, selv om straffetiden kun er afkortet med en eneste dag, at udsone sin straf i en af vore utidsmæssige fællesanstalter, hvor det er umuligt at holde ham afsondret fra de gamle professionelle forbrydere, hvormed disse anstalter er opfyldte. Vistnok kan det på ansøgning tilstås ham at overflyttes til bodsfængslet, men mod fangens vilje kan overflytning til bodsfængslet ikke finde sted. Heller ikke kan til strafarbejde dømte børn og unge mennesker fra 10 år, der endnu er laveste aldersgrænse for strafbarhed*), og til 18 år indsættes i bodsfængslet, men er nødt til at udsone straffen i fællesanstalterne.

Det er vistnok væsentlig for at råde bod på de her nævnte bestemmelser, at lovforandringen er istandbragt, skønt den også tildels sigter på andre forhold, specielt på

*) Den norske regering har nylig forelagt storthinget en kongelig proposition, i hvilken laveste aldersgrænse for strafbarhed foreslås opsat fra 10 til 14 år. Denne proposition vil inidlertid desværre ikke komme under behandling i dette år.

bedre at udnytte pladsen i bodsfængslet, hvor i de senere år ca. $\frac{1}{6}$ af det samlede antal disponible celler har stået ledig.

I § 1, første passus, omhandles bl. a. mulige ændringer i gældende forskrifter om fangebehandlingen, som måtte findes påkrævede for unge mandlige forbrydere. Disse ændringer har man tænkt væsentlig skulle bestå deri, at der gives adgang til i de tilfælde, hvor det måtte findes ønskeligt, at lade gutterne arbejde i fællesskab og modtage undervisning sammen. Fanger i alderen 18—21 år antages i regelen at burde holdes i enrum også for skolens og arbejdets vedkommende.

§'s sidste passus overlader til kongen at træffe bestemmelse om, hvilke strafarbejdsfanger over 21 år der skal udstå den dem idømte straf i bodsfængslet.

§ 2, første passus, som bestemmer, at uden eget samtykke kan ingen i bodsfængslet holdes i enrum udover 3 år af den idømte straffetid, er således at forstå, at der med de indskrænkninger, som af kongen måtte bestemmes, intet er til hinder for, at samme person efter ny dom gentagende kan sidde indtil 3 år i enrum.

§ 3 indeholder kun en gentagelse af den nuværende regel om afkortningen.

§ 4 bestemmer, at såvidt dertil måtte være anledning, skal også kvindelige strafarbejdsfanger kunne undergives en lignende fangebehandling som den mandlige. Hertil mangler imidlertid endnu de fornødne lokaliteter.

A. D.